

Сестра Мария донесе сладко отъ орѣхчета и ледена балканска вода. Сложи чинийкитѣ върху една кржгла трапеза, постлана съ шарена кърпа.

— Че да бѣхте поседнали малко — проговори игуменката и намѣсти две трикраки столчета. — Заповѣдайте! Зѣмни си, дѣдо Ненко!

Старецътъ глътна сладкото съ наслада. Облиза и лъжичката и чинийката. Предложихъ му цигара.

— Не пия тютюнъ.

— По каква работа ходишъ?

Дѣдо Ненко надигна дрѣновицата:

— Вардя държавата.

— Съ какво?

Дѣдо Ненко размаха дрѣновицата.

— Ей съ тази приятелка. Моятъ чичо бѣше поборникъ. Той си пролѣ кръвта за България. Съ медали му накичиха юнашкитѣ гърди. Пенсийка му вързаха. Когато почина — на стрина остави пенсийката, а пѣкъ на мене тази дрѣновица. — „Азъ я ослободихъ, — рече — ти ще я вардишъ тази България“. И азъ я вардя, какво да правя. Обикалямъ селата. Гоня разбойницитѣ. Тѣ бѣгатъ отъ мене, като дяволъ отъ тамянь. Когито другитѣ спятъ — азъ съмъ буденъ. Когито другитѣ ядатъ печени кокошки — азъ гладувамъ. Нѣма нищо. Само краката ми да не запратъ. Много обичамъ ходенето.

Игуменката сложи на маснчката манастирската книга за помощи.

— Ами ти, дѣдо Ненко, нѣма ли да запишешъ нѣщо? — пошегува се сестра Мария.

— Защо не? Дай самъ тетрадката да си тури министерския подписъ и дѣдо ти Ненко. Ща запиша единъ милионъ, стигатъ ли? — намигна старецътъ. — Повече не мога да дамъ. Съжелявамъ. — Не давашъ книгата. Бѣгашъ си отъ късмета.

Когато игуменката се отдалечи: